

[Waldorff]

på lys og luft, enkelte desuden af brandmæssige årsager.

Københavns borgerrepræsentation har helt tilbage i 1959 vedtaget retningslinjer for kvarteret, sådan at det skulle tilstræbes, at der sker en udvidelse af det eksisterende boligetageareal. Ved sanering og gårdrydning skulle man efter disse retningslinjer forsøge at gennemføre en karrévis ordning af bebyggelsesforholdene. Over for det og i klar modsætning til den intention står statens stigende krav på arealer på Gammelholm.

Også trafikalt er Gammelholm et stærkt belastet område, og Gammelholm har et skrigende behov for institutioner til den befolkning, som bor i området. Dertil kommer, at der er mange bevaringsværdige bygninger, og at hele kvarteret kunne tænkes at være et af de områder, som det kunne komme på tale at drage ind under den nye bygningsfredningslov, som taler om, at på trods af at enkelte bygninger måske ikke direkte er så bevaringsværdige, at de skal fredes, kan det komme på tale at frede byområder, som i kraft af det miljø, der er i dem, er særlig bevaringsværdige.

Der er mange gode grunde til at bevare Gammelholm som et boligområde, sådan som Københavns kommune har ønsket det. Det er meget, meget nødvendigt, når Københavns kommune forsøger at gå imod den udvikling – og her kan man for én gangs skyld sige forsøger – hvor bykernen omdannes til kontorbygninger, hovedkontorer for multinationale selskaber og forskellige statsinstitutioner, medens de mennesker, som tidligere har boet der, de mennesker, som arbejder disse steder, flytter ud i omegnen af byen og så tager S-toget ind om morgenen til Østerport station eller Lyngbyvejen, den er der også en del der bruger.

Det er disse bestræbelser for at undgå en flytning af befolkningen fra bykernen, som folketinget og ministeren gør deres bedste for at sabotere ved at ville gennemtvinge ombygningen af Det kgl. Teater.

Jeg mener, at hvis Gammelholm skal bevares som et boligkvarter, er det nødvendigt, at statens og erhvervslivets arealinteresser viger, for at beboerne kan få opfyldt de helt rimelige og helt indlysende krav på opholdsarealer, institutioner og mindre trafikalt belastning af kvarteret. De krav bliver sat til side med denne ombygning, på trods af at

ministeren i sit svar siger, at de to ting ikke har så meget med hinanden at gøre.

Realiteten er, at på trods af al snak om decentralisering, om høring og inddragelse af beboerne, om sikring af en sammenhængende planlægning af byområderne satser staten på at presse projektet ned over hovedet på den københavnske befolkning. Lokalplanen, som i den forbindelse skal udarbejdes, er ikke nogen sikring for den lokale befolkning. Man må se i øjnene, at det i nogen grad er en bunden opgave, som magistraten her står med, nemlig at der skal laves en lokalplan, som giver plads til et stærkt udvidet kongeligt teater.

Når vi går over til de kulturpolitiske overvejelser, ser vi nogenlunde de samme tendenser. Ombygningen af Det kgl. Teater er et ønske fra kunsteliten og fra staten. Hvad befolkningen mener, er der ikke nogen der interesserer sig særligt for, den bliver ikke spurgt, og i den udstrækning befolkningen giver udtryk for noget, bliver den ikke hørt. Det er derfor, fremskridtspartiet har succes. Det er en centralistisk, konservativ kulturpolitik, som er skyld i, at fremskridtspartiet kan føre sig frem på den opfattelse, at det, som folkelige kulturønsker går ud på, er at få genindført »Dansktoppen« og i øvrigt få oprettet spillekasinoer.

Hvad er det så, befolkningen ønsker? I den forbindelse var fru Mette Madsen lidt ude efter byplanborgmesteren, som er et udmærket menneske efter min mening, i anledning af, at han havde sagt, at sådan noget som beboerhuse var en vigtig ting at satse på. Ja men det er faktisk vigtigt at satse på sådan nogle ting. Oprettelse af beboerhuse, iværksættelse af lokale folkelige aktiviteter er simpelt hen det stærkeste udtryk for, hvad det er for kulturpolitiske aktiviteter, befolkningen ønsker. Der er tale om, at man her ofte på tværs af den statslige og den kommunale kulturpolitik og planlægningspolitik forsøger og arbejder for at få nogle aktiviteter i gang, som er vedkommende for den lokale befolkning.

Et andet eksempel på, hvad befolkningen interesserer sig for, er § 16-teatrene, som for et statstilskud på omkring 7 mill. kr. står for mere end halvdelen af alle teateropførelser her i landet, opførelser, som for § 16-teatrenes vedkommende har et tilskuerantal